

Lek. JAN MISIACZEK

W dniu 23 sierpnia 1970 r. zmarł lek. med. Jan Misiaczek, wieloletni pracownik I Oddziału Wewnętrznego 5 Wojskowego Szpitala Rejonowego w Krakowie. Pracę w tym szpitalu rozpoczął bezpośrednio po uzyskaniu dyplomu Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Krakowie w 1957 roku.

Był wyjątkowo pracowity i koleżeński. Jako lekarz odznaczał się nie tylko uzdolnieniami, lecz także dyscyplinowaniem, pogodnym charakterem i systematycznością w doskonaleniu swoich kwalifikacji, czym zyskał sobie uznanie przełożonych, kolegów oraz pacjentów. Wyrazem tego uznania było m. in. wyróżnienie Go w 1967 r. odznaką Przewodnika Pracy Socjalistycznej, a w 1969 r. — odznaką Zasłużonego Przewodnika Pracy Socjalistycznej.

Brał czynny udział w ruchu współzawodnictwa, za co został dwukrotnie odznaczony Srebrną i raz Złotą Odznaką Brygady Pracy Socjalistycznej. Był także wielokrotnie odznaczony dyplomami uznania oraz jubileuszowym medalem za pracę społeczną dla Dzielnicy Kleparz.

Spełniając nienagannie swe obowiązki zawodowe oraz aktywnie pracując społecznie, brał także czynny udział w pracach naukowych oddziału, będąc współautorem czterech prac kliniczno-doświadczalnych, opublikowanych w piśmiennictwie krajowym i zagranicznym. Do ostatniej chwili swego pracowitego życia, nawet w czasie ciężkiej choroby dawał przykład opanowania, hartu ducha oraz skromności.

Cześć Jego Pamięci!

Dr med. EDMUND STANOWSKI

W Gryfowie Śląskim zmarł dr med. Edmund Stanowski, pionier służby zdrowia na Ziemiach Odzyskanych, który przez 25 lat powojennych pracował w placówkach przeciw gruźliczym województwa wrocławskiego.

Urodził się 9 sierpnia 1898 r. w Stryju, studia medyczne odbył na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu J. K. we Lwowie, gdzie w roku 1923 rozpoczął pracę jako lekarz — sekundariusz w Państwowym Szpitalu Powszechnym.

W latach 1939—1941 pełnił funkcję dyrektora Polikliniki Szkolnej we Lwowie, a następnie wyjeżdża do Warszawy. Tu bierze udział w konspiracyjnym szkoleniu kadr pielę-

gniarskich, a po wybuchu powstania warszawskiego, zostaje powołany na stanowisko Zastępcy Szefa Sanitarnego dzielnicy Warszawa-Sródmieście. Poza tym pełni obowiązki lekarza w Punkcie Opatrunkowym.

Po upadku Powstania dostał się do niewoli i wywieziony do Oflagu w Murnau, pełnił tu funkcję lekarza obozowego aż do wyzwolenia.

W grudniu 1945 r. przyjechał na Dolny Śląsk i rozpoczął pracę jako ordynator w Sanatorium Przeciwgruźliczym w Bukowcu, a następnie — dyrektor w Sanatorium Wysoka Łąka.

W marcu 1949 r. został przeniesiony do organizującego się Sanatorium Przeciwgruźliczego w Gryfowie Śląskim, na stanowisko dyrektora i ordynatora. W 1950 r. zorganizował Powiatową Poradnię Przeciwgruźliczą i kierował nią przez 20 lat aż do ostatnich dni życia.

Był człowiekiem o wielkim poczuciu odpowiedzialności, pełnym energii i pasji, która cechowała każde Jego działanie. Mimo przekroczenia wieku emerytalnego nie stosował wobec siebie żadnej taryfy ulgowej. Uczynny i życzliwy ludziom, skromny wzbudzał szacunek i sympatię.

Był wyróżniony odznaką Za Wzorową Pracę w Służbie Zdrowia i odznaczony medalami wojskowymi „Zwycięstwa i Wolności” oraz „Za Warszawę 1939—1945 r.”

Zmarł w dniu 29 lipca 1970 roku.
Cześć Jego pamięci!

LEK. MED. BERNARD BRZEZINKA

Dnia 17 września 1970 r. zmarł we Wrocławiu

Doc. dr med. KAZIMIERZ MĘDRAŚ